

New York Timesi bestsellerite autor

FERN MICHAELS

A photograph of a wooden house with a green roof and a white picket fence in the foreground. The house has a prominent gable with a window and a smaller window above it. The scene is set against a dark blue background.

VÄLJAPÄÄSU
POLE

Originaali tiitel:
Fern Michaels
No Way Out
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori fantaasia vili või põhinevad väljamõeldisel. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste ja inimestega, olgu elus või surnud, on juhuslik. Kui pilt või pildid raamatu kaanel kujutavad inimest või inimesi, siis on tegemist modellidega, kes ei kirjelda ühtegi tegelast või tegelasi selles raamatus.

Tõlkinud Leelo Kaskmann
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2021 by Fern Michaels. All rights reserved.
Fern Michaels is a registered trademark of KAP 5, Inc.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E01436324
ISBN 978-9949-87-172-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Ellie Bowman teadis, et naabrid sosistasid ja kõrvaltänava lapsed heitsid julma nalja, kuid see polnud tähtis. Sellest oli kaks aastat, kui see kolmekümne nelja aastane naine kolis Birchwood Lane'i lõpus asuvasse majakesse. Tal oli hea meel, et see asus just seal – nii kaugel teistest majadest sellel tänaval kui võimalik. Kuna iga maja asetses 4000 ruutmeetrisel krundil, siis oli nende vahel mõnus vahemaa. Kodud olid viiekümnnendatel ehitatud tagasihoidlikud rantšo-stiilis majad.

Tänu jumalale, et oli olemas Hector, tema aednik, abiline ja sõber. Ilma temata ei oleks Ellie suutnud aknast välja vaadata ega kauneid lilli näha. Ilma temata ei oleks tal ka toiduaineid. Noormees teadis reegleid ja austas ta soove. Ainus ligipääs majale oli tagumine veranda, kuhu ta tõi toiduained ja kust viis Ellie prügi minema.

Ja veel oli Ellie tänulik selle eest, et Hector oli nõus koristama Ellie musta värvi labradori retriiveri Buddy järelt, kelle naine oli päästnud kohalikust varjupaigast, kui ta Hibbin-gisse kolis. Taraga piiratud aia tõttu oli Elliel väga lihtne lasta ta koeraluugi kaudu välja oma koeraasju tegema ja oravaid

taga ajama. Ellie kass Percy ei hoolinud karvavõrdki välja minemisest, mis oli väga hea. Ellie ei lasekski teda välja, isegi kui kass tahaks. Eraldatus oli lohutus. See oli parem kui muud valikud.

Colleen Haywood elas koos kaheksa-aastase poja Jacksoniga Elliega samal tänaval. Ta oli põnevil, kui sai teada, et nende tänavale kolib veel üks naine, kuid oma suureks pettumuseks polnud teda kunagi kohanud. Sellest oli kaks aastat möödunud ja too naine paistis olevat üksiklane. Täielik erak.

Ta oli lugematuid kordi üritanud Elliot kutsuda teed jooma. Tal ei olnud Ellie telefoninumbrit, seega jättis kirjakesi tema kirjakasti. Colleen sai omakorda kirjakesi enda kirjakasti viisaka keeldumisega, vabandusega, et tal valutab pea või et tal on tähtaeg.

Ühel pärastlõunal arvas Colleen, et isiklik kutse võib viia eesmärgile, ta läks Ellie maja juurde ja helistas uksekella. Ta pidi juba lahkuma, kui märkas Elliot elutoas ringi kõndimas. Üürikesest pilgust oli näha, et Ellie oli kenake, suurte silmade ja blondide juustega, mis olid lõigatud sirgelt lühikeseks. Colleen ei saanud aru kui pikk teine oli, aga ta näis olevat üsna heas füüsilises vormis inimese kohta, kes kunagi majast ei väljunud. Vähemalt ei olnud keegi teda näinud kunagi oma majast välja tulemas.

Colleen oli juba loobumas. Ilmselt naine ei tahtnud, et teda tülitataks. Siis ta võpatas, kui Ellie kehatu hää l kostis uksetelefoni kõlarist. Nad vestlesid veidi, kuid Ellie lükkas taas Colleeni kutse viisakalt tagasi.

Colleen üritas veel kord, aga kui Ellie järjekordselt end välja vabandas, loobus Colleen püüdest olla seltskondlik. Pahasti

küll. Nad olid enam-vähem üheelialised ja Colleenile oleks sõber ära kulunud.

Lõpuks Colleen leppis mõttega, et Ellie on väga häbelik ja tõenäoliselt on tal mingi puue. Imelik, et nii noorel inimesel on agorafobia, aga ta ei suutnud muud põhjust Ellie käitumisele välja mõelda. Aga kui tal tõesti oli agorafobia, siis kuidas satutsid Ellie kirjakesed Colleeni postkasti? *Võib-olla ta on vampiir ja tuleb välja ainult öösel?* Colleen naeris endamisi. Isegi tunnistajakaitse all olevad inimesed, kes saavad uue identiteedi, elavad mõnevõrra normaalset elu.

Ainuke suhtlus Colleeni ja Ellie perede vahel toimus siis, kui Colleeni kaheksa-aastane poeg Jackson läks igal pärastlõunal Ellie labradori Buddyt vaatama, kui koer õues oli.

Ellie ei pannud pahaks, et Jackson naaldus eesõue tarale ja rääkis Buddyga. Jackson oli parasjagu nii pikk, et ta pea ulatus vaevu üle tara. Seni kui Ellie ei pidanud välja minema, oli kõik hästi; ta arvas, et Buddyle kulub selts ära.

Elliel oli töö, mis säilitas ta anonüümsuse. Ta oli tehnoloogia-taibu. Ta töötas kodus, vastates frustreritud inimeste küsimustele, kes ei suutnud oma arvutit seadistada või kelle arvuti oli kinni jooksnud. Ta töötas ka mitme tehnoloogiafirma heaks, testides uusi tarkvaraprogramme. Kuna ta oli tehnogeenius, ei olnud tal probleemi teiste eest enda identiteeti varjata, kaasa arvatud need, kes olid tehnoloogia vallas sama teadlikud nagu ta ise. See oli põhjus, miks ta sai elada vaikset, üksildast elu. See võimaldas tal suhelda oma ema ja parima sõbra Karaga.

Enne Hibbingi väikelinna kolimist oli Ellie ostnud tosinate kaupa kõnekaardiga mobiiltelefone, et helistada. Ta muutis ka iga paari päeva tagant teenusepakkujat. Ta ei tahtnud, et keegi saaks ta asukohale jälile. Kui keegi küsis, tavaliselt ta ema või Kara, ütles ta neile, et töötab lepingu alusel valitsuse heaks ja

teda saadetakse erinevatesse kohtadesse üle maailma ning ta ei saa tagasi tulla enne, kui kõik projekti osad on valmis. See kõik on „ülisalajane“. Siiani oli tal õnnestunud pettust kaks aastat ülal hoida. Nii väga kui ta tundiski neist kahest puudust, tal polnud teist väljapääsu.

Ellie ei kasutanud ka ühtki videokõne tehnoloogiat. Ei FaceTime'i, Zoomi, Skype'i või miskit muud, kus võib näha, et ta on tuka lõiganud, juuksed lühikeseks püganud ja blondeerinud. See oli veel üks asi, millest Ellie puudust tundis – salongi minekust, et lasta professionaalil juuksed ja küüned korda teha. Ta oli õppinud, kuidas teha mõlemat, vaadates YouTube'i videoid. Ta oli isoleeritud igasugusest otsesest inimkontaktist. *Sel hetkel ei olnud muud võimalust.*

TEINE PEATÜKK

Colleen oli kohalikus põhikoolis teise klassi õpetaja. Colleen oli hiljuti läinud lahku oma vägivaldsest abikaasast Mitchelist. Colleen ja Jackson veetsid nädalapäevad samas koolis. Nad kõndisid koos kooli kuni kahe viimase tänavavaheni. Jackson ei tahtnud, et teised lapsed teda pilkaksid „emmega koos kooli“ tulemise pärast. Koju minnes toimus vastupidine rutiin. Nad saavad iga päev samal tänavanurgal kokku. Koju jõudes tegi Jackson oma kodused õpiülesanded ära, siis läks välja mängima. Ta oli eriliselt huvitatud koerast samal tänaval, kes elas tolle imeliku naisega, kes ei käinud kunagi väljas. Colleen püüdis Jacksonile seletada, et naine on kena, kuid ta pole terve. Ta ei laskunud üksikasjadesse, mida sõnad „pole terve“ tähendasid, sest ta tegelikult ei teadnud seda ise ka, kuid näis, et poja uudishimu oli rahuldatud. Ja Colleen oli tänulik, et Jacksonil on uus moodus aega veeta, mängides Buddyga too-ära mängu. See oli vähemalt üks asi, mis ta läbi uksetelefoni peetud lühikese kõneluse Elliega teada sai. Colleen meenutas seda kohtumist.

„Tere, Ellie. Kuidas sul täna läheb?“

„Hästi. Aga sinul?“

„Väga hästi, aitäh. Kuule, ma tahtsin teada, kas sa tahaksid tulla teed jooma.“

„Ah, aitäh, aga mul on tähtaeg tulemas,“ vastas Ellie.

„Hea küll. Võib-olla mõni teine kord?“ pakkus Colleen.

„Võib-olla,“ valetas Ellie.

„Ma loodan, et sul pole midagi selle vastu, et mu poeg Jackson tuleb ja ütleb tere su koerale.“

„Ei. Üldse mitte. Buddyle kulub seltskond ära, kuna mina olen väga hõivatud.“ Ellie oli rahulik ja vaoshoitud.

„Nojah, aitäh, et lubad tal seda teha. Tal on viimasel ajal olnud raske. Läksime hiljuti tema isaga lahku ja poisil on olnud pisut raske kohaneda.“ Colleen oleks tahtnud jääda ja jutustada terve tunni, kuid Ellie lõpetas vestluse.

„Ma pean tagasi tööle minema, aga aitäh veel kord kutsumast. Ja ütle Jacksonile, et ta võib tulla iga kord, kui Buddy on õues.“ Ta naeratas ja tõmbas kardina uuesti akna ette.

Colleeni mõte pöördus tagasi oma töö – kontrolltööde parandamise – juurde, samas kui Jackson lõpetas kodutööd.

„Emme? Kas ma võin nüüd Buddy juurde minna?“

„Muidugi. Aga pea meeles, ära tülita preili Bowmani. Ta on oma tööga väga hõivatud.“

„Emme?“

„Jah, kallis?“

„Mis sa arvad, miks ta ei tule kunagi välja? Kohe nagu mitte kunagi.“

„Kullake, ma ei ole päris kindel, aga ma arvan, et tal on mingid terviseprobleemid ja ta ei saa välja tulla. Aga ärme sellele rohkem tähelepanu pöörame, eks? Ta on nõus sellega, et sa loobid Buddyle üle aia palli.“

„Lahe! Mulle tõesti Buddy meeldib. Ta on üks tark koer!“ Jackson haaras pesapallikinda ja palli, mis ta oli Buddyga män-

gimiseks kõrvale pannud. Ta pani mütsi pähe ja suundus ukse poole. „Tšau, emme! Pärast näeme!“

„Varsti näeme!“ vastas Colleen itsitades.

Kui Colleen lõpetas kontrolltööde hindamise, läks ta magamistuppa, et lõpetada Mitcheli riiete sorteerimine. Tal oli kohtu poolt määratud tähtaeg, et teha ajutine lähenemistökend alatiseks. Võitlus hooldusõiguse pärast oli just algamas ja ta arvas, et see saab olema jõhker.

Nagu praegu asjalood olid, pidid Mitcheli kokkusaamised Jacksoniga toimuma järelevalve all. Mees võis Jacksoniga kohtuda ühel päeval igal nädalavahetusel. Kui Mitchel poleks püüdnud Colleeni näkku lüüa, lüües rusika läbi seina, või kui ta poleks kööki segi peksnud, oleks olukord tema jaoks olnud võib-olla teistsugune. Kuid politseiraportis olid kirjas nii sini-kad Colleeni käsivartel kui ka auk seinas. Colleen värises meenutades mälestust sellest õhtust ja sellele eelnenud päevadest. Tagasi vaadates oli juhtunud vältimatu.

Olukord Colleeni ja Mitcheli vahel oli ägenenud koos mehe joomatuuridega. Iga tüli puhul arvas Colleen, et mees lööb teda, kuid ta oli alati suutnud pingeid leevendada, nõustudes mehega või võttes endale süü millegi eest, mida ta ei teinud, aga mida ta mehe ettekujutuses oli teinud. Ent kui mees haaras tal kõrist ja tõukas vastu seina, teadis ta, et lõpp on käega katsutav. Kuid ta ei tahtnud, et see oleks tema lõpp. Lihtsalt abielu lõpp. Ta ei osanud kokku lugeda kordi, mil ta nuttis end magama, oodates, mil mees koju koperdab. Ta oli püüdnud kaitsta Jacksonit Mitcheli vaenu eest, kuid Jackson oli nutikas laps. Ta teadis, kui isa oli õel.

Algul arvas Jackson, et isa on tema peale pahane. Kuid siis kuulis ta isa ema peale karjumas, kasutades kohutavaid sõnu. Jackson peitis pea padja alla, et karjumist summutada. Järgmisel

hommikul märkas Jackson, et ema silmad olid väga paistes ja nina väga punane. Ta teadis, et ema oli nutnud, kuid ta naeratas ikka ja tegi hommikuks süüa.

Jackson sonkis oma hommikuhelbeid. „Emme?“

„Jah, kallis.“

„Mille pärast sina ja issi eile õhtul tülitsesite?“ Ta tõstis arglikult pilgu.

„Oh, lihtsalt täiskasvanute asjad. Tead küll. Emme ja issi asjad.“ Colleen püüdis Jacksoni hirme mahendada.